

Arrest

nr. 82 319 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICHOLT, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 juni 2010, verklaart er zich op 2 juni 2010 vluchteling.

1.2. Op 15 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 22 juni 1983 in het dorp Mohalla Baanth in het district Gujrat van de provincie Punjab. In 2004 werkte u uw middelbaar onderwijs af, waarna u zich met de landbouw bezig hield. Uw familie verhuurde een stuk landbouwgrond aan X, een machtig man. In 2007 of 2008 vroeg uw familie het stuk grond terug. Eerst stelde X de teruggave uit

om het vervolgens te weigeren. Uw familie beantwoordde de weigering met een rechtszaak. In de zevende of achtste maand van 2009 werd uw broer, toen hij voorbij het huis van Ali Ahmad liep, beschoten door diens zonen en bodyguards. Uw broer kon ongeschonden uw huis binnenvluchten. Een zoon van Ali Ahmad, zijn bodyguards, u en uw twee broers werden door de politie gearresteerd. Er werd met bemiddeling van dorpsgenoten een compromis gesloten en daarop kwam iedereen op vrije voeten. Zo'n anderhalve maand later werd u eveneens aangevallen door een zoon van Ali Ahmad. In het vuurgevecht dat op de aanval volgde raakte u, uit zelfverdediging, het been van de zoon. U ontvluchtte onmiddellijk Gujrat en dook voor ongeveer een week onder bij uw zus. Vervolgens hield u zich tot 25 januari 2010, de dag dat u Pakistan ontvluchtte, schuil in Karachi. U kwam op 1 juni 2010 in België aan waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een identiteitskaart, een paspoort, een geboorteakte met vertaling en vier processtukken neer.

B. Motivering

In casu dient na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag echter te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u Ali Ahmad en zijn zonen. Aan de oorzaak van het conflict met Ali Ahmad ligt de rechtszaak die uw familie tegen hem aanspande omwille van een grondconflict. Uw verklaringen over een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas zijn evenwel weinig aannemelijk, waardoor ernstige twijfels rijzen bij uw asielmotieven. Zo is het verwonderlijk dat u de vraag wat u met het stuk grond, dat u blijkens uw verklaringen uitdrukkelijk wilde terughebben, zou doen indien Ali Ahmad het u teruggaf, niet kan beantwoorden. U verklaart immers dat u de grond in eerste instantie aan Ali Ahmad verhuurde omdat u de grond geen water kon geven door de omsingeling ervan door andere gronden van Ali Ahmad. Indien u de verhuur van een stuk grond, dat u eerder verhuurde omdat het voor u onbruikbaar was, opzegt kan verwacht worden dat u zou kunnen zeggen wat uw plannen er dan mee zijn. Dat u enkel weet aan te brengen dat u de gronden zelf wilde gebruiken, zonder een antwoord te hebben voor het blijkbaar fundamentele waterprobleem, is allerm minst overtuigend (CGVS p.5,6,11). Uw stelling dat u vreesde dat Ali Ahmad het land tegen een lage prijs wilde kopen en dat hij dit al bij andere landbouwers gedaan heeft, kan u evenmin kracht bij zetten. U heeft immers merkwaardig genoeg geen idee van de waarde van de grond, hetgeen toch kan verwacht worden indien uw vrees door een mogelijks te lage prijs is ingegeven (CGVS p.6). Ook uw relaas van de ontsparing van het conflict weet niet te overtuigen. Waar u beweert dat u zich voor uw bescherming van een vuurwapen voorzag en dit wapen ook gebruikte om u in het vuurgevecht te verdedigen, laat uw kennis van het wapen te wensen over. U weet slechts te vertellen dat u een pistool van '30 bor' had. Wat die '30 bor' betekent kan u niet verduidelijken. Het merk van het pistool of het type en de grootte van de kogels erin kan u ook niet vermelden (CGVS p.9). Indien u daadwerkelijk een vuurwapen bezit en weet te hanteren, kan aangenomen worden dat u op dergelijke zaken een begin van kennis bezit. Ook hangt u een onwaarschijnlijk beeld op van het vuurgevecht met de zoon van Ali Ahmad. Hoewel de zoon in het gezelschap was van bodyguards ten tijde van het gevecht namen zij blijkbaar geen deel in de schietpartij. U weet slechts te zeggen dat enkele van hen naar u kwamen en u blijkbaar lieten vertrekken nadat u hun baas verwondde. Dit klinkt erg onwaarschijnlijk in de oren (CGVS p.10). Dat u over meerdere centrale elementen uit uw asielrelaas geen aannemelijke verklaringen weet aan te brengen, schaadt aanzienlijk de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Cruciaal in uw relaas staat de machtige positie die Ali Ahmad zou bekleden en die u ertoe aanzette Pakistan te verlaten. Evenwel valt noch uit uw verklaringen noch uit de neergelegde stukken af te leiden dat u niet op bescherming van de overheid zou kunnen rekenen. Zo vervalt uw uitspraak dat Ali Ahmad de politie in zijn zak heeft wanneer blijkt dat na het eerste incident zowel de zoon van Ali Ahmad, twee of drie van zijn bodyguards als u met twee van uw broers gearresteerd werden. Bovendien werden jullie allen slechts twee à drie uur later na het sluiten van een compromis, waarin Ali Ahmad schuld bekende, vrijgelaten (CGVS p.8-9). Als u geconfronteerd wordt met deze eigenaardigheden en expliciet gevraagd wordt waarom de zoon en bodyguards van Ali Ahmad gearresteerd werden, ondermijnt u uw bewering dat Ali Ahmad de politie en overheid domineert door uw verklaring dat ze omwille van hun illegaal wapenbezit gearresteerd werden (CGVS p.10).

Voorts uit u ook een vrees ten opzichte van de Pakistaanse overheid. De familie van Ali Ahmad zou connecties binnen de overheid hebben, zo beweert u. U beweert dat Ali Ahmad banden zou hebben met Chaudhry Ahmad Mukhtar, die u de "minister van wet" van de provincie Punjab noemt. In werkelijkheid bekleedt hij de post van federaal minister van defensie. Meermaals zet u tijdens het gehoor uw vrees voor Ali Ahmad kracht bij door te verwijzen naar zijn banden met Mukhtar. Het mag dan ook van u verwacht worden dat u de positie van Mukhtar en de gevolgen die zijn positie voor u kunnen hebben correct kan inschatten (CGVS p.3,4,7,8,11). Ook blijkt uw vrees voor de Pakistaanse overheid geenszins uit de contacten die u in België met de Pakistaanse ambassade had en de aanvraag voor de opmaak van een geboorteakte voor u in uw district (CGVS p.11). Tenslotte dient opgemerkt te

worden dat nergens uit de neergelegde gerechtelijke stukken blijkt dat u geen bescherming van de overheid kunt genieten. Integendeel, de rechtbank beslechtte op 4 juni 2011 de rechtszaak van uw familie tegen de familie van Ali Ahmad in het voordeel van uw familie. Dat u geen effectieve bescherming van de Pakistaanse overheid kunt genieten, valt bijgevolg allerminst vol te houden.

Tot slot dient gewezen te worden op het feit dat u ook over uw reisweg niet de waarheid lijkt te zeggen. U stelt met de auto en te voet tot België te zijn gereisd. Gevraagd om de reisweg enigszins toe te lichten, stelt u enkel te weten dat u langs Karachi bent gereisd en houdt uw kennis over uw reisweg op bij deze Pakistaanse stad (CGVS p.4). Dit is weinig geloofwaardig.

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u uw gegronde vrees op vervolging niet aannemelijk heeft weten maken bij terugkeer naar Pakistan. Voorts erkent het Commissariaat-generaal dat Pakistan getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd hoofdzakelijk beperkt wordt tot het Noordwesten van Pakistan. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Punjab en meer bepaald in het district Gujrat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Gujrat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte hebben slechts betrekking op uw identiteit en kunnen de aangebrachte asielmotieven niet bevestigen. De processtukken maken gewag van een grondconflict maar kunnen zoals hierboven reeds aangegeven uw voorstelling van de machtsverhoudingen of uw relaas van de conflicten die volgden op de klacht niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de vastgestelde gebrekkige kennis aangaande vuurwapens. Hij heeft geen enkel verleden van geweld en dan wordt er zomaar van hem verwacht over wapendeskundigheid te beschikken. Voor hem dient een vuurwapen louter om zich te beschermen en vraagt dit geen deskundige manipulaties om een vuurwapen te kunnen gebruiken.

Verzoeker kent op zich niet de bestemming van de grond die onder conflict lag met Ali Ahmad, terwijl het evident is dat hij, die geenszins de oudste is van zijn familie, over geen dergelijk beslissingsrecht beschikt.

Verzoeker heeft geen specifieke kennis over de door hem gevolgde reisweg, terwijl een dergelijke kennis uiteraard in geen enkel verband staat tot de gebeurtenissen waaronder hij lijdt in zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft wel degelijk stukken voorgelegd waaruit blijkt dat er een landconflict is tussen zijn familie en Ali Ahmad.

Verzoeker wijst aangaande de subsidiaire bescherming op de rol van de Taliban en de verwevenheid ervan met de militaire inlichtingendienst Inter-Services Intelligence (ISI) in Pakistan en de problemen die hij toeschrijft aan de verhouding tussen Ali Ahmad en de thans hoogste functionaris binnen het Ministerie van Defensie in Pakistan. Hij heeft geen enkele zekerheid dat zijn veiligheid kan gegarandeerd worden bij een gedwongen terugkeer naar zijn thuisland gezien de situatie aldaar.

Verzoeker die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het

geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Pakistan Ali Ahmad en zijn zonen te vrezen omwille van een grondconflict. De Raad stelt vooreerst vast dat dit conflict berust op louter gemeenrechtelijke gronden en geen enkel verband houdt met één van de vijf criteria van het vluchtelingenverdrag. Teneinde als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij, overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, *quod non* (cf. *infra*), zijn de door verzoeker aangehaalde feiten, met name zijn vrees voor wraak omwille van een grondconflict een gemeenrechtelijke aangelegenheid die buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag valt. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de vervolging zou zijn ingegeven door één van de in het vluchtelingenverdrag bepaalde criteria of dat hij omwille van één van de voormelde gronden geen bescherming zou kunnen bekomen. Verzoeker toont derhalve niet aan vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen.

Verzoekers verklaringen over belangrijke aspecten van zijn asielrelaas zijn evenwel weinig aannemelijk waardoor er ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven, meer in het bijzonder wat betreft zijn persoonlijke betrokkenheid bij het grondconflict en het vuurgevecht dat er uit voortvloeide. Verzoeker verklaart immers dat hij de grond in eerste instantie aan Ali Ahmad verhuurde omdat hij de grond geen water kon geven door de omsingeling ervan door andere gronden van Ali Ahmad. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht vast dat in de mate verzoeker verklaarde de gronden uitdrukkelijk terug te willen het allerminst overtuigend is dat verzoeker op de vraag wat hij met de gronden wilde doen gelet op het fundamentele waterprobleem, het antwoord schuldig blijft. Indien verzoeker de verhuur van een stuk grond, dat hij eerder verhuurde omdat het voor hem onbruikbaar was, opzegt kan verwacht worden dat hij zou kunnen zeggen wat zijn plannen er dan mee zijn. Verzoeker zijn stelling dat hij vreesde dat Ali Ahmad het land tegen een lage prijs wilde kopen en dat hij dit al bij andere landbouwers gedaan heeft, kan verzoeker evenmin kracht bij zetten. Verzoeker heeft immers merkwaardig genoeg geen idee van de waarde van de grond, hetgeen toch kan verwacht worden indien zijn vrees door een mogelijks te lage prijs is ingegeven. Het relaas van de ontsparing van het conflict weet evenmin te overtuigen aangezien verzoeker een onwaarschijnlijk beeld ophangt van het vuurgevecht met de zoon van Ali Ahmed. In tegenstelling tot wat verzoeker opwerpt wordt er van hem geen wapendeskundigheid verwacht. Indien verzoeker daadwerkelijk een vuurwapen bezit en weet te hanteren, kan worden aangenomen dat hij hierover een minimale kennis bezit. Verzoeker weet slechts te vertellen dat hij een pistool van '30 bor' had zonder evenwel te kunnen duiden wat die '30 bor' betekent noch kan hij aangeven wat het merk van het pistool is of het type en de grootte van de kogels erin.

Hoe dan ook legde verzoeker een aantal stukken neer ter staving van het grondconflict waarin zijn familie verwickeld is. Uit deze stukken blijkt dat de rechtbank op 4 juni 2011 de rechtszaak van verzoekers familie tegen de familie van Ali Ahmad beslechtte in het voordeel van zijn familie. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet kan rekenen op effectieve bescherming van zijn nationale overheden. Conform artikel 48/5 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet enkel uitgaan van of veroorzaakt worden door *niet-overheidsactoren*, indien kan worden aangetoond dat de staat of partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. (VANHEULE, D., *Vluchtelingen. Een overzicht*, Gent, Mys & Breesch, 1998, p.40). Er kan echter enkel sprake zijn van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet veroorzaakt door een niet-overheidsactor, *in casu* Ali Ahmad en zijn familie, wanneer men aantoonst dat er geen bescherming tegen deze belagers kan geboden worden of er geen bereidheid hiertoe is. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Gelet op wat voorafgaat doet verzoekers betoog over de

machtinge positie van Ali Ahmad hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont derhalve niet aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b te zullen lopen in geval van een terugkeer naar Pakistan.

De Raad stelt ten slotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit zou blijken dat de situatie in het district Gujrat van de provincie Punjab van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers in het district Gujrat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Verweerder wordt door de Raad gevolgd waar deze stelt dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER